

PROLETARER I ALLE LAND FOREN DERE

GNISTEN

Nr. 1 1975 Organ for Kommunistisk Universitetslag

3. årg.

1928 OG I DAG TVERS GJENNOM LOV TIL SEIER!

Når telefonsentralmontørene nå streiker ulovlig på tvers av tvungen lønnsnemnd, er det første gang dette skjer siden den ulovlige bygningsarbeiderstreiken i 1928.

Forspillet til bygningsarbeiderstreiken i 1928 var stortingets vedtak av en lov om tvungen voldgift i arbeidslivet i 1927, og bruken av denne loven til å dømme bygningsarbeiderne til store lønnsnedslag året etter. Arbeiderne nektet å bøye seg for dommen, og innledet en halvannen måneds ulovlig streik.

Som en demonstrasjon mot forbudet mot å gi økonomisk støtte til ulovlig streikende tegnet tusenvis av arbeidere og organisasjonsfolk seg offentlig for et fast streikebidrag i uka, noe som førte til bøter og fengsel for adskillige.

I motsetning til i dag støttet den gangen også Arbeiderpartiet, sammen med NKP, aktivt de streikende. End-

en på den harde kampen ble full seier for bygningsarbeiderne, de fikk en langt bedre avtale enn den voldgiftsdommen hadde fastsatt. Dermed var også voldgiftsloven satt til side, og den ble opphevet året etter.

Resultatet av bygningsarbeiderstreiken viser at selv langt større grupper enn den tlf.sentralmontørene utgjør, kan føre ulovlige streiker fram til seier når kampen føres konsekvent og støtten fra andre arbeidere er sterk. Den viser dessuten at den eneste effektive måten å nedkjempe slike klasselover som lønnsnemndloven på, er å sette den ut av kraft i praksis ved å nekte å respektere den.

Det er en ærefull tradisjon telefonsentralmontørene fører videre når de i dag har gjenopptatt bygningsarbeidernes kamp fra 1928. De må få all de støtte man kan gi dem!

TVERS GJENNOM LOV TIL SEIER!

HELOMVENDING? Har AKP endret syn i fremmedarbeider- spørsmålet?

I lederen i avisa "klassekampen" nr. 46, 1974, foretar AKP-gruppen i all stillhet en tilsynelatende helomvending i det s.k. fremmedarbeiderspørsmålet. Stikk i strid med hva gruppen tidligere har hevdet, står det her å lese at en ikke "går inn" for å stengje ute kvar einiskild person som måtte søkje om arbeid." AKP påstår seg nå bare å gå imot organisert arbeiderimport, dvs. slike former for gruppeimport som kapitalistene har iverksatt bl.a. ved Tangen (Arendal) og ved Mongstad. AKPs politiske uansvarlighet viser seg i at gruppen nå går "imot" slik organisert innvandring uten å formulere noe som helst selvstendig, positivt standpunkt i saken. At det må være slik, har selvsagt sammenheng med at gruppen er like lite interessert i å fremme progressive krav for fremmedarbeiderne som den er det når det gjelder arbeiderklassen i allmenhet. Enda viktigere er det å framheve at AKP nå er i ferd med å foreta

Martin Tranmæl - SV's politiske forbilde?

SV representerer ikke et dårlig forsøk på å skape noe nytt i norsk politikk. Organisasjonens og dens enkeltmedlemmers ynkkelige opptreden i forbindelse med siste års høykonjunktur og høstens streiker, heismontørstreiken spesielt, lar seg ikke bortforklare på den måten. I dagens situasjon er det tvertom all grunn til å understreke kommunistenes tidligere påvisninger: At SV-konglomeratet som helhet er basert på gode, gamle nasjonal-reformistiske innslag i arbeiderbevegelsen.

Etter høstens streike- kamper BRYT MED SV!

DEN NASJONALE REVISJONISMEN

Legalisten Rolf Galgerud er ikke noe rusk i SV-maskineriet. Han er nettopp karakteristisk for den gruppen tillitsmenn SV baserer sin faglige politikk på. De mest framtrepende personene i dette tillitsmannsapparatet har sin praktisk-politiske bakgrunn i NKP. Med kjennskap til NKP's historie etter krigen (les bl.a. Gnisten nr.4-74!) vil en lett se at SV's generelle faglige politikk bare er en direkte videreføring av de offisielle "kommunist"-partienes politikk i hele Europa. Og de fleste har lagt merke til en del utslag av denne politikken: det franske kommunistpartiets holdning i Mai-68, parlamentarismen hos bl.a. de danske og de italienske "kommunister" i dagens krisesituasjon, holdningen til de "ville" streikene i de fleste europeiske land... Revisjonistpartienes vern om det borgerlige samfunnet er en allmenn politisk linje med ideologisk forankring i Moskva og en generelle tendens i alle land fra

Vest-Tyskland til Chile. Og det er bare naturlig at de ledende personer i kampen for å høyne produktiviteten og fremme "demokratiets" og "folkets" interesser, mot nazismen og alle "reaksjonære krefter" under og etter krigen, i dag markerer seg som forsvarere for "sitt eget" systems stabilitet. Det "særegne for Norge" er bare at organisasjonen SV i stor grad (særlig gjennom innslagene fra MK) er basert på en ekstremt nasjonalistisk høyre fløy (Furubotn) innen denne internasjonale politiske strømmingen.

ARSAKENE TIL KLASSEFORRÆDERI

Verken Galgerud eller andre prominente personer i SV svikter arbeiderklassen av ond vilje. Det eksisterer snarere ingen klasse å svikte i deres begrepsverden. De ser det som sin oppgave å bedre arbeidernes og andre gruppers stilling innen dette sam-

I Gnisten nr.1.-74 leverte vi en større analyse av SV-organisasjonen med hovedvekt på den faglige politikken som var blitt ført. Konklusjonen syntes dengang krass for mange: SV - Kapitalens siste skanse. Imidlertid kan SV's rolle i forbindelse med siste års streikebevegelser bare sies å ha bekræftet våre analyser. Disse streikebevegelserne er utførlig kommentert i Den Røde Arbeideren nr.11/12-74 hvor vi bringer en utførlig analyse av streikebevegelsen samt et langt intervju med Leif Johansen som særlig tjener til å klargjøre det som skjedde i heismontørkonflikten. Den følgende artikkel drøfter SV's funksjon i denne streiken og setter den deretter i sammenheng med organisasjonen som helhet. At AKP's politikk, som særlig har ytret seg i deres streikestøttemåte, ikke skiller seg vesentlig fra SV's, er noe vi bare har antydning. Men med støtte i de løpesedler vi har måttet trykke i høst vil det lett la seg gjøre å fullføre analysen.

Gnistens redaksjonelle praksis

Gnisten går inn i sin tredje årsgang vil den oppmerksomme leser merke seg, og avisa vil først med dette kunne nærme seg sin bestemmelse som universitetsavis.

Det politiske kaos som lenge har rådet på universitetet tatt i betaktning, var det tvingende nødvendig å klargjøre endel sentrale politiske spørsmål blant de grupper som til enhver tid vil være det klareste uttrykk for de rådende strømninger i samfunnet. Vi i KUL har forsøkt å introdusere en kommunistisk politikk på universitetet og har sluttet oss til Kommunistisk Arbeiderforbund som forsøker å gjøre det samme i mer proletære lag. Dermed er basis dannet for det vi hele tiden har betont betydningen av: Et kommunistisk sentrum, som imidlertid først for alvor kan ta form når det er dannet en reell basis for kommunistisk politikk i arbeiderklassen.

På universitetet er KUL nå i ferd med å avslutte en fase preget av en allmenn teoretisk avklaring. Denne fasen har vært vår styrke og vår svakhet, det er vi fullt bevisst. I den fase vi nå går inn i, blir det nødvendig å avklare og utdype strategi og taktikk.

En vesentlig forutsetning for at den kommunistiske bevegelsen skal kunne utvikle seg kollektivt, er imidlertid at den videre avklaring skjer på kollektiv basis. Om den politiske enigheten som karakteriserer universitetslag og arbeiderforbund skal kunne videreføres, er at videre teoretisk og strategisk avklaring skjer innenfor denne politiske enheten. Dette vil vi søke å oppnå gjennom å prioritere Røde Fane for teoretisk debatt, mens en mer omfattende kommentarvirksomhet vil finne sted i Den Røde Arbeideren.

Gnistens funksjon blir universitetsavisens og dens oppgave å formidle mellom kommunistisk analyse og det nivå studentene aktuelt befinner seg på uten dermed å miste sitt overordnede politiske perspektiv. Dette arbeidet på universitetet er viktig, ikke fordi studentmassen er spesielt revolusjonær, men fordi det blant studenter og universitetsfolk foreligger et intellektuelt potensiale som må integreres i og utnyttes av de vitenskapelig arbeidende talsmenn for arbeiderklassen i den kommunistiske bevegelsen.

En slik formidlings- og rekrutteringsfunksjon må danne basis for Gnistens redaksjonelle praksis.

GNISTEN

Organ for Kommunistisk
Universitetslag
Ansv. Red.: Nils Johan Ringdal
K.A.-Trykk

SV's AVANSERTE STØTTE- SPILL FOR KAPITALEN

OM DEN SÅKALTE FAGOPPOSISJON

Det er viktig å merke seg at de tillitsmannssjikt som i dag danner basis for SV's sterke stilling i fagbevegelsen ikke består av folk som har utviklet sin politiske bevissthet gjennom erfaringer fra de siste års tilspissede klassekamper. Snarere er det folk som har vært aktive i fagbevegelsen siden 50-åra. Fra denne perioden er det de har sin reelle politiske erfaring mens de henter en radikal image fra nasjonalt orientert motstand mot NATO og EEC. Dette gjør dem i stand til å fange opp det oppbrudd fra DNA som stadig blir mer merkbart. Den faglige politikken de kommer til å føre, utgjør imidlertid langt fra noe radikalt brudd med DNA's politikk, men representerer bare det mer avanserte sosialdemokrati, noe man delvis vil oppnå gjennom å skifte ut enkeltpersoner i det bestående LO-apparat.

Den integrering av arbeiderklassen i det borgerlige statsapparat som lenge har vært DNA's bevisste målsetting utføres nå i realiteten mer raffinert av SV's representanter. Eksempelvis går man inn for en stadig mer omfattende statlig virksomhet, mens det samtidig åpent erklæres at man ønsker å gjenopprette tariffavtalens og arbeidsrettens autoritet. Eksemplene på hvordan dette tillitsmannssjikt har gått aktivt inn for å knekke de streikene som har reist seg, er mange, og vi har regnet dem opp tidligere. Stikkord f.eks. Ove Larsen/streiken i VERDAL.

SV's STREIKEBRYTERE I HEISMONTØR-KONFLIKTEN

Man burde derfor ikke forundre seg når formannen i Akershus SV's faglige utvalg, Rolf Galgerud slår av kjent toner i heismontørenes streik i høst. Uten selv å ha vært i streik, uten å ha vært med på de erfaringene de streikende kollektivt hadde gjort, kan han benytte posisjoner vunnet utenfor streikesituasjonen til å falle de streikende i ryggen gjennom å oppfordre til kapitulasjon.

Nå skal det medgis at han vanskelig hadde kunnet spille denne rollen i streiken, hvis det ikke hadde vært en viss basis for dette hos de streikende selv. Man var nemlig ikke tilstrekkelig forberedt på den rolle LO ville måtte komme til å spille. De streikende sendte gjentatte ganger ut appeller til LO-ledelsen om å støtte streiken og gå mot tvungen lønnsnemd. Selv om de samtidig reiste kritikk mot ledelsen, ga de dem i realiteten en mulighet til faktisk å framstille seg som arbeidernes - og på et senere tidspunkt i streiken særlig de lock-out-rammedes - talsmenn.

Det er kjent politikk fra LO-ledelsen å reise protest-aksjoner mot en lock-out uten samtidig å yte støtte til de streikendes krav. På vegne av de lock-out-rammede kunne LO-ledelsen i denne situasjonen oppfordre til en "solidaritet" som måtte innebære kapitulasjon overfor NAF. Og her hadde de en aktiv støttespiller i Galgerud, som kunne kjøre fram en kapitulasjonslinje gjennom å henvise til at det ikke forelå støtte fra LO-apparatet. Hans partikamerat, forretningsfører i heismontørenes fagforening, Ole Skog, ga ham så etter lengre vakling sin støtte. Han må på dette tidspunkt ha forstått at hans parti ikke ville yte noen klar og entydig støtte til en videre streik slik den ville utvikle seg. Dermed(!) kunne den heller ikke føres videre.

KONFLIKTENS SUBJEKTIVE SIDER

SV-organisasjonen har selvsagt aldri gått mot støtte til de streikendes krav og både orientering og friheten har bragt stoff om streikene selv om dette

har vært slunkent og skriveriene kom sent i gang. Videre har man i opprop støttet de streikende. Man skal imidlertid merke seg at denne støtten og omtalen aldri har tatt form av politiske analyser eller forsøk på å trekke opp perspektiver for streikebevegelsen. Noen forståelse for streikenes politiske klasse-innhold forekommer ikke og kan ikke forekomme. Og støtte-uttalelser på rent humanistisk grunnlag harmonerer bare så altfor godt med den faglige politikken som har vært ført. Et parti hvis subjektive interesse er å tjene folket som helhet (unntatt monopolene) kan svært lett som SV objektivt komme til å stå for en integrasjonspolitik. Dette kan man ikke oppnå fullt ut uten å ta utgangspunkt i de kamper som til enhver tid spontant vil måtte oppstå. Først med basis i en allmenn støtte til aktiviteten blant de streikende kan man lede denne inn i samarbeidskanaler. En slik politikk er i kapitalistklassens interesse. Og det står ikke til å nekte at eksponentene for en slik politikk i heismontørkonflikten var organiserte SV'ere.

Det er selvsagt ikke vårt poeng her å henge ut enkeltpersonene Galgerud og Skog. Poenget er å vise hvilken funksjon disse måtte få under konflikten hva enten de subjektivt forsto det eller ei. Det er langt fra noen tilfældighet at det er folk som er integrert både i SV og LO som får gå kapitalens ærend.

Galgerud var ikke med i streiken. Det var derimot Ole Skog og hans dyktige arbeid på et tidlig tidspunkt i streiken ga ham stor tillit blant de streikende. Desto mer skjebnesvangert ble det da han lot seg påvirke av den uklare holdningen i den organisasjonen han var tilsluttet og ikke tok sjansen på å videreføre arbeiderklassens kamp. Denne svakheten hos Skog utbredte nederlagsstemning blant mange av de streikende.

Et stort antall av de aktive i streiken er folk som har brutt seg løs fra sosialdemokratiets høyrefløy og som ved siste valg støttet SV. Det har imidlertid helt klart vært deres manglende integrering i SV-organisasjonen som har gjort det mulig for dem - enkeltvis - å være med på å føre en kamp i hele arbeiderklassens interesse. Når denne kampen føres konsekvent, må

- En kan altså ikke nøye seg med å forberede seg på LO-ledelsens sabotasje, men må dessuten avsløre og bekjempe dens representanter innad?

-LJ: Det er åpenbart. Nå etterpå står det helt klart at vi gjorde en avgjørende feil ved ikke å ta andre fiender på ordet da de på sin side der. Det var for meklingsforutsetning utvalg brytning i streikekomiteen på slutten da... forhandlingsutvalg brytning i streikekomiteen på slutten 5 i fo... å gi opp etterbet... som brøt opp enheten. linje ut i SV-ere... Satt ikke disse i streikekomiteen? uten etterbetaling.

-LJ: Det er åpenbart. Nå etterpå står det helt klart at vi gjorde en avgjørende feil ved ikke å ta andre fiender på ordet da de på sin side der. Det var for meklingsforutsetning utvalg brytning i streikekomiteen på slutten da... forhandlingsutvalg brytning i streikekomiteen på slutten 5 i fo... å gi opp etterbet... som brøt opp enheten. linje ut i SV-ere... Satt ikke disse i streikekomiteen? uten etterbetaling.

-LJ: Jeg forlar hadde han til felles var i streik. Dette måtte ta selvkritikk sammen med ham var de andre som itulasjonslinje agiterte for det anbefalte meklingsfor- erta "indre på slaget på urstyrmannsmøtet: Foruten gt, vi skulle tatt... ende på streiken... vedko SV-ERNE NOKKELROLLE før ha... kkelstilling. Han hadde solidert... lobben alene - han neppe klart... fikk hjelp fra en... å krava - mot Manøvre... ligere hadde stått h... ford i ti... kapitulastjonslinja... i våre egne rekker - som blev forrædere ikke bare overfor streiken, men også overfor egne stand-

fra et intervju med
Leif Johannessen i
Den Røde Arbeideren
nr. 11/12-74

den imidlertid medføre full mistillit til LO-apparatet og til det borgerlige lovverk såvel som til organisasjonen SV hvis borgerlige politikk de streikende har følt på kroppen. På lengre sikt må et brudd også med organisasjonen vise seg.

For å velge et mer konkret eksempel på SV-organisasjonens apolitiske "støtte" til de streikende kan man - og eksemplet er ikke håndplukket, men representativt - ta for seg Orienterings julenummer som trekker opp de negative konsekvenser en streik får i familiesituasjonen. Å omtale et slikt moment ved en streik er selvsagt ikke i seg selv galt, det typiske er imidlertid at dette får bli stående som eneste kommentar til streiken. I beste fall fungerer noe slikt absolutt ikke politisk, iverste fall virker artikkelen totalt demoraliserende.

REFORMISTISKE TANKEMØNSTRE

Man må trekke fram som et av høstens streikebevegelses svake aspekter at den sto i et lite avklart forhold til legalismen og den borgerlige stat. Det har da også vært karakteristisk for SV såvel som for AKP at man heller enn å avklare dette forholdet har vært med på å bygge opp ytterligere illusjoner. Tendenser i streikebevegelsen til å omdanne den til en demonstrasjonsbevegelse for å endre det borgerlige lovverket i spørsmålet om tvungen lønnsnemd har fått full støtte. De reformistiske illusjonene o om en avskaffelse av det borgerlige lovverket innen dettes egne rammer er åpenbare.

Enn videre blir det for disse grupper langt enklere å stille parolen "Forsvar streikeretten" abstrakt og løsrevet fra enhver kampsammenheng enn å betone det eksempel som ligger i heismontørens resolute avvisning av lønnsnemd med en trussel om ulovlig streik. At en slik trussel var nødvendig, viser at en reell "streikerett" nettopp er en rett som i sin konsekvens setter det borgerlige lovverket til side selv om streiken før føres i en legal form.

Langs den samme linje av tankekors som forestillingen om den "lovlige" streike-"rett" ligger tanken om NAF's "ulovlige" gangstermetoder som like abstrakt skal avvises. Arbeiderne er i sin "rett" når de streiker, fordi de er de statsbærende krefter,

slik tenker både SV og AKP i realiteten og har ikke klare begreper om denne statens karakter. Når man hevder at NAF med sitt utspill vil tilbake til 30-åra er klimaks nådd! Her er det åpenbart forestillinger om at arbeiderklassen siden den gang har erobret rettigheter av en KVALITET som umuliggjør slike utspill. Som om det bare var dengang kapitalismen var en realitet og lock-out var tenkelig!

YNKELIG PÅ SLEP ETTER UTVIKLINGEN I STREIKEN

Om hverken AKP eller SV på universitetet kan sies å ha prioritert støtte til arbeiderklassens kamper, er det like fullt et faktum at AKP og endel spredte enkeltpersoner fra SV har vært med i det støttearbeide som har vært drevet.

Mens AKP spontant kastet seg på streikebevegelsen slik de kaster seg på enhver aktivitet - ikke uten småborgerlige baktanker imidlertid, med sitt Rød-front-opplegg har de gått bevisst inn for å glatte ut alle klasseskiller i en forsikring om at studenter og arbeidere har felles interesser og må støtte hverandre gjensidig - er SV på sin side prinsipielt åpne, som kjent, og denne åpenhet kommer da også til å omfatte litt tilfeldig streikestøttearbeide. Og når SV'ere enkeltvis har kjørt ut en politikk i arbeiderklassens interesse, har dette vært i en mer eller mindre artikulert opposisjon til SV-organisasjonen.

Den nevnte "åpenhet" fra både AKP og SV på universitetet, har ført til at begge grupperinger i løpet av høsten har kommet til å kjøre ut informasjon om de streikene som har vært i gang, noe som sannsynligvis har medført at progressive studenter har nådd fram til en sterkere orientering mot arbeiderklassens interesser.

forts. neste side

Bryt med SV (forts.)

funnets rammer. "Fienden" i kampen for å oppnå dette er de reaksjonære monopolister og andre "samfunnsfiendlige krefter" (jmf. SV/AKP's redsel for NAF's "gangstermetoder"). For dem står ikke arbeiderklassen i noen særstilling blant de forskjellige klasser og grupper i det borgerlige samfunn, noe som er helt i tråd med NKP's forestillingsverden (som på sin side gjenfinnes i karikert form i AKP): Hovedskillet går mellom alle progressive og "demokratiske" krefter på den ene side og de "reaksjonære" på den andre. De første er de "egentlig" samfunnsbærende krefter. På den måten blir all politisk virksomhet i utgangspunktet definert innen det borgerlige samfunns legale rammer. Det er klart at slike folk aldri vil kunne lede arbeiderklassens kamp for revolusjonen, en kamp som på alle trinn går på tvers av hele dette samfunnet. Og det er like selvsagt at de er ute av stand til å forsvare arbeiderklassens dagskrav (hvorfor skulle man f.eks. stå så hardt på spørsmålet om etterbetaling? Heismontørene fikk jo allikevel et såpass stort kronetillegg at man kan si den inngikk i det! Det viktigste er jo at alle grupper blir tilfredse..)

LEGALISTISKE "SAMFUNNSSTORMERE"

Og det er nettopp det teoretiske og politiske grunnlaget i antimonopolismen som forener de klassiske revisjonistenes reformisme med alle de innslag av småborgerlig reaksjon (populisme, anarkisme m.m.) og syndikalisme vi finner særlig i SF (og blant de "uavhengige sosialistene"). SF har aldri lagt skjul på at partiet ønsker å ta opp tråden fra Martin Tranmæl - og om det er noen ideologisk person som illustrerer hvilken ideologisk "samling" som i dag igjennom SV finner sted i norsk arbeiderbevegelse, er det vel nettopp Tranmæl. Det kan være lett nok å omgi seg med antikapitalistisk munnsvar i enkeltsaker, som talsmann for en del av arbeiderklassen, en bedrift, en befolkningsgruppe, en landsdel osv. Alle de "revolusjonære" i SV kan det! Vanskeligere blir det å være hele arbeiderklassens talsmann så snart en konflikt angår hele samfunnet og forholdet mellom klassene, så snart den altså får en politisk karakter. Det er alltid i slike øyeblikk man ser hvem som hele tiden forsvarer sin klasse og hvem som kapitulerer; her går vannskillet mellom reformister og kommunister.

Innen SV er det intet i veien for at den politisk-legalistiske sidens mest ekstreme fløy passer som hånd i hanske med de "revolusjonæres" ytterfløy! Og det må ikke være egnet til å forbløffe noen at "Kontrast", organet for SV's "marxistiske" avantgarde, lot sin hittil eneste artikkel om høstens streikekamper ta form av et intervju med Rolf Galgerud om de streikendes positive erfaringer med driften av sitt eget firma under streiken. "Arbeiderne selv driver sin bedrift"! Den nese-gruse beundringen for denne formen for egenaktivitet strekker seg fra trotskister og syndikalister og langt inn i sosialdemokratiets rekker; de kampvillige arbeiderne handler - uten at en tøddel er forandret ved det samfunnsystemet bl.a. Galgerud fungerer som en representant for.

Hvor lang tid skal det ta før seriøse universitets-SV'ere skjønner at SV's allmennt reformistiske politikk ikke står i noe som helst motsetningsforhold til deres egen beundring til alle militante arbeidere og ulykkelige kjærlighet til en viss type faglige tillitsmenn (særlig sentrert om personen Ragnar Kalheim).

SKOG/GALGERUD

Det samme som gjelder Tranmæls bevisste arvtakere vil ha gyldighet for storparten av SV's ærlige og velmenende, men politisk høyst uklare, daglige forkjempere for sine arbeidskameraters faglige interesser.

Leif Johannessen fikk tåle hva slags støtte SV yter i en streikekamp

Vi tenker på typen Ole Skog. Heller ikke hans knefall for Galgeruds linje kan på noen måte bortforklares. Uten et aktivt kommunistisk sentrum i arbeiderklassen vil bare unntaksvis og sporadisk folk som Leif Johannessen holde stand til siste slutt (det øyeblikk det altså er klart for alle at streiken er en konfrontasjon mellom klassene). Talsmenn for arbeiderne som ikke har en klart definert politikk, har alltid vist seg (og vil komme til å vise seg) å være i hendene på dem som har en politikk, noe som selvsagt vil gjelde spesielt for folk for personer som Ole Skog, som er så uheldige å ha en SV-organisasjon "i ryggen".

Konstellasjonen Skog/Galgerud illustrerer på en utmerket måte selve kjernen i Lenins partiteori: At faglig politisk kamp overlatt til seg selv logisk og faktisk bare kan utvikle seg i en retning: til faglig byråkrati og legalisme.

Arbeidere av typen Skog er så viktige for kapitalen fordi de (i motsetning til LO-ledelsen) har tillit blant arbeidskameratene, som lar seg påvirke av deres holdning. Galgerud har tillit i LO og borgerskapet. Og her har vi nettopp den "enheten" som uttrykker hva SV-samlingen innebærer: Takket være en slik enhetlig tillit ovenfra og nedenfra kan borgerskapet være trygge på at dets interesser til syvende og sist alltid vil være sikret. Høstens begivenheter har nærmest vært et bevis på riktigheten av vår tidligere allmenne karakteristikk: "SV - kapitalens siste skanse"!

SV - EN KAMP-ORGANISASJON?

Folk som fremdeles har illusjoner om å gjøre SV til en kamporganisasjon for arbeiderklassen, bør tenke seg om enda en gang. SV vil i så fall måtte bli det den nå utgir seg for å være: Noe nytt i norsk politikk. Men da må den bli en helt ny organisasjon.

uten den historie og ideologiske tilhørighet de enkelte parter og personer i SV har i dag. Til syvende og sist er det da spørsmål om en ny klasseforankring for det nye partiet. De som tror på slike politisk-organisatoriske metamorfoser i det virkelige liv kan i hvert fall ikke påstå at de legger en marxistisk analyse til grunn for sine forhåpninger sine forhåpninger (eller er SV et så nytt fenomen ikke bare i Norge, men i historien, at det eksisterer uavhengig av all tradisjon, alle omfattende ideologiske strømninger og samfunnsklasse???)

Utviklingen av klassekampen viser stadig klarere at arbeiderne trenger et leninistisk parti som konsekvent forfekter deres klasse-interesser. Og siden Lenins tid har kommunister måttet se det som sin oppgave å føre kontinuerlig kamp mot den type trade-unionisme og opportuniste vi i dag finner så tydelig uttrykt i SV. Heller ikke det er noe nytt.

KVINNESAK ER VIKTIG

Viktig er imidlertid også ressurskrisen, de internasjonale miljøproblemer, utdanningens elendighet, eldreomsorgen og fiskeribestanden i nordsjøen. I Norge fremtrer faktisk en hel rekke følger av kapitalismen. Herom hersker det full enighet fra høyre til venstre, og grunnlaget for en bred front mot all verdens ondskap er således til stede.

Marxismens fortjeneste er at den setter oss i stand til å gjennomskue de konkrete, synlige problemene på samfunnets overflate, relatere dem til hverandre og til spesifikke klasseinteresser. Marxismen muliggjør et naturlig forhold mellom middel og mål.

I Norge fremtrer kvinnen som undertrykt. Hun får dårligere utdanning, lavere lønn, utnyttes som "kjønnsobjekt" og utfører merarbeid for mannen i hjemmet. De eksisterende kvinnebevegelser har tatt den logiske konsekvens av dette forhold og anbefaler kvinnene å slå seg sammen og kjempe for egne krav. "Egne krav" er imidlertid en uryddig størrelse.

En av kapitalens historiske progressive funksjoner er den tendensielle likestilling av alle samfunnsmedlemmer formelt og juridisk. Nedbrytingen av de personlige avhengighetsbånd under feudalismen gir ethvert individ lik rett til å kjøpe eller selge arbeid. Likhet og frihet er de herskende tanker i det borgerlige samfunn. Kravet om kvinnens likestilling med mannen er derfor et spesifikt borgerlig krav, på linje med kravet om likhet for loven.

Kapitalen står ikke fritt til å bryte ned den feudale produksjonsmåte. Kapitalen møter skranker som ligger utenfor dens egen dynamikk. Dette fører til feudale rester i det borgerlige samfunn. En slik rett er grunneiendommen, jordmonopolet, som hviler i ressursknappheten og umuligheten i å heve den organiske sammensetning i jordbrukssfæren til et industrielt nivå. En annen feudal rest er familien, den "borgerlige" familie som hviler i kapitalens behov for reproduksjon av arbeidskraft og dens behov for en industriell reservearmé. (Disse to kapitalens behov kan teoretisk sett tilfredsstilles av en faktor utenfor det rene kapitalforhold, statsintervensjonismen, ved statlig overtakelse av oppdragerrollen og mer rasjonell bruk av fremmedarbeidere. I dette lys bør man se AKP-gruppens tidligere hyllest til import-stoppet og SV-organisasjonens fortsatte oppslutning om det samme.) Kapitalens familiære dilemma ligger nettopp i at mann og kvinne ikke kan stilles likt for kapitalen. Det borgerlige krav om likestilling kan ikke innfris så gjerne borgerne enn vil.

Men dermed faller kvinnene pent på plass blant en rekke arbeidergrupper som ikke kan likestilles for kapitalen i en gitt samfunnsformasjon, f.eks. Norge. Kvinnene har det til felles med de handikappede, fremmedarbeiderne, enslige og analfabeter at de må selge sin arbeidskraft under mindre gunstige betingelser enn den ideelle industriarbeider. Kapitalen skjærer alle over en kam, men arbeiderne skiller seg ad med hensyn til den letthet hvormed de lar seg skjære.

Her er vi ved sakens kjerne. Trond Johannesen har trosset sin partitilhørighet og forstått dette: "Kvinnen er ikke undertrykt som kvinne". Hun er undertrykt som kvinnelig arbeider". Og når ble det god latin å sette deler av arbeiderklassen opp mot hverandre ved separat organisering? For "egne" krav?

Det borgerlige krav om formell og juridisk likestilling ble i hovedsak oppnådd for ca. 60 år siden. Denne kampen rettferdiggjorde forsåvidt separat organisering, som tydeligvis og også tjente sin hensikt. Det gjenstår for kvinnen å oppnå reell likestilling på det menneskelig plan. Som en

ugunstig stilt og til dels arbeidsløs seksjon av den samlede arbeiderklassen har hun imidlertid ingen "egne" krav som kan innfris i det borgerlige samfunn ved separat organisering. Klasesolidaritet og enhetlig opptreden er det eneste middel til å hente målet ned fra utopiens pidestall.

BERTOLT BRECHT:

Utelukkende på grunn av
Urotilstanden som vokser fram
I byene våre, som er preget av
Klassekamp
Har adskillige av oss i disse årene
Besluttet
Ikke å snakke mer om havnebyer
Snø på hustakene, kvinner
Lukt av modne epler fra kjelleren
Alt kroppen lengter etter
Alt det som gjør menneskene runde og
Menneskelige
Men bare snakke mer og mer om uroen
Å bli ensidige altså, sære, opphengt i det
Som har med politikk å gjøre
Med et tørt ordforråd fra den
Dialektiske økonomi
Dette for at ikke det vi så sårt trenger
Et samvær
Med snøfall (og snøen er ikke bare kald
Det vet vi)
Uthytting, alt som pirrer oss,
Klassejustis
Skal få oss til å godta
En så mangesidig verden, trives
Med motsetningene i denne blodige
Tilværelsen, noe
Dere forstår.

LES OGSÅ

RØDE FANE
DEN RØDE ARBEIDEREN
UNGKOMMUNISTEN

Tå kontakt med
Kommunistisk Arbeiderforbund
Boks 2863 Kampen Oslo 3

Helomvending (forts.)

seg det som bl.a. KUL tidligere har advart mot: gruppen vil nå i all stillhet trekke sine rasistiske paroler (jfr. "STENG GRENSENE!") tilbake til fordel for mer ansvarlige og moderate paroler. - Vi har tidligere påpekt hvordan en slik politikk er et ytterligere knefall for rasismen: den går ut på å erstatte de gamle parolene med nye, uten å ta et politisk oppgjør med de gamle. Resultatet er at de gamle parolene lever videre i de nye; den ideologiske svinesti som ledet til åpent rasistiske paroler blir ikke analysert, langt mindre kritisert, og renner dermed videre i beste velgående. Konsekvensen av dette lar seg lese direkte ut av den nevnte lederen i "Klassekampen": den polemiserer ikke mot politikken bak en innvandringsstopp i allmennhet, men kritiserer regjeringens form for innvandringsstopp fordi den ikke er effektiv nok. Det konstateres - helt riktig - at regjeringens politikk åpner døra for slavehandel gjennom "dispensasjoner". Det AKP "glemmer", er at denne type slavehandel bare kan bli effektiv på bakgrunn av en formell bestemmelse om innvandringsstopp for individuelle arbeidere, og at det også var dette faktum som lå bak regjeringens vedtak om å "Stenge Grensene". Og hvilke kretser her i landet var det som lanserte hetsen mot individuell innvandring? Svar: AKP. Det var først og fremst AKP som furnerte sosialdemokratiet med den rasistiske overbygningen over den nåværende innvandringspolitikken. Nå vil AKP løpe fra ansvaret; men vi for vår del vet at det på forhånd bare er dilettanter som innbiller seg at det i et imperialistisk land skulle være mulig å lansere abstrakte reformparoler ("STENG GRENSENE!") uten at borgerskapet tar dem til seg og utnytter dem for sine egne formål.

STUDIESIRKLER:

Meld deg på KUL's studiesirkler!
Skriv etter våre materialer!
Er du villig til f.eks. å distribuere
Gnistene der vi ikke når fram?
Kontakt oss på stand eller skriv til
oss: Filosofisk institutt, Blindern.

STØTT TLF. MONTØRENE!
Postboks 22 41 8 75
Grønlandsleiret 47c Oslo 1.
Tlf. 19 93 98

GI AKTIV POLITISK OG ØKONOMISK STØTTE
TIL DE STREIKENDE!.

SETT DEG PÅ FASTE LISTER!

ENHET STUDENTER/ARBEIDERE UNDER
ARBEIDERKLASSENS LEDELSE!

SV's støttespill (forts.)

I neste instans kan man imidlertid ikke takke disse organisasjonene for dette, men derimot det til dels framskredne nivået blant de streikende selv. Hvordan arbeiderklassen er tjent med organisasjoner som i sine BESTE STUNDER viser seg i stand til å REFLEKTERE progressive tendenser i arbeiderklassens streiker, får hver enkelt vurdere. AT slike organisasjoner ikke har noe med kommunistisk politikk å gjøre, må imidlertid være soleklart.